

A decorative border of various flowers and keys surrounds the text. The flowers include red, yellow, purple, and blue pansies, red and yellow poppies, and blue cornflowers. The keys are ornate, with one large key at the top left, a smaller one at the top right, and two more at the bottom right.

Familie kies je niet,
die krijg je – soms tegen
wil en dank

Erica James

HET GROTE HUIS

Roman

ERICA JAMES

HET GROTE HUIS

De Fontein

1

Augustus 1939

‘Daar heb je d'r, de sloerie.’

‘Dus ze is terug.’

‘Kijk haar nou gaan. Ze kent geen schaamte, dat mens.’

‘Geen enkele.’

‘Een losbandige meid, dat staat vast.’

‘En kijk wat ze gedaan heeft op Island House: ze heeft de oude huishoudster, het dienstmeisje en de kokkin van meneer Devereux ontslagen zodra ze goed en wel binnen was en meteen haar eigen personeel geïnstalleerd.’

‘We weten allemaal wat dat betekent. Ze heeft meneer Devereux precies waar ze hem hebben wil.’

‘Onder de duim,’ zeiden de drie stemmen tegelijk. ‘En nergens anders.’

De drie vrouwen keken met vijandige nieuwsgierigheid naar het rode open sportwagentje dat met een flinke vaart het marktplein van het dorp op was komen rijden. Het kwam abrupt tot stilstand, alsof de bestuurster in een opwelling had besloten te stoppen.

Ze zagen de jonge vrouw het portier opengooien en met jeugdige energie uit de auto springen. Ze was voor in de dertig en ontegenzeggelijk aantrekkelijk, het soort vrouw naar wie iedereen omkeek. Haar kleren waren duur en goed gesneden en ze straalde zelfvertrouwen en soepele gratie uit. Het donkere haar van de lange, slanke vrouw werd maar met moeite in bedwang gehouden door een zijden sjaal. Ze hing een handtas over een van haar blote armen, zette haar zonnebril af en ging Teal's kruidenierswinkel in.

Een paar minuten later kwam ze weer tevoorschijn met een papieren zak. Ze haalde er een perzik uit en beet erin. Daarna bleef ze even op de stoep in het augustuszonnetje staan, likte genietend

het sap van haar roodgeverfde lippen en glimlachte blij. De drie afkeurende vrouwen achter het raam van de Cobbles Tea Room schudden hun hoofd en huiverden.

‘Let op mijn woorden, het loopt niet goed met haar af,’ zei Elspeth Grainger.

‘Dat kan ook niet als je in zonde leeft,’ viel Ivy Swann haar bij.

‘Dat krijg je ervan als je van die verschrikkelijke boeken schrijft,’ zei Edith Lawton. ‘Al dat bloed en die perverse gedachten. Die doen rare dingen in je hoofd.’

Eenparig huiverden de vrouwen nog eens.

Romily Temple wist heel goed wie ze waren, de kwaadaardige heksen van Melstead St. Mary, die elke dag het beste tafeltje in de Cobbles Tea Room bezet hielden om alles en iedereen in de gaten te houden. Ze twijfelde er geen moment aan dat ze heel ver zouden gaan om achter andermans zaken te komen en maakte zich geen enkele illusie over de minachting die ze voor haar persoonlijk voelden.

Romily wuifde vrolijk naar de drie vrouwen toen ze met brullende motor en de perzik in haar hand wegreed over de keitjes van het marktplein, dat werd omringd door tot in de puntjes verzorgde winkels en huizen met rieten of leien daken. Toen ze vaart minderde om de hoofdstaat in te rijden, zag ze juffrouw Gant en juffrouw Treadmill over de weg sjokken, gevolgd door een paar witte ganzen met een groen met wit lint om hun nek, die de licht schommelende gang van de dames leken te imiteren. De ganzen waren net zo goed opgevoed als elke trouwe hond en waren in het dorp bij iedereen bekend; alleen vreemden keken van ze op.

Het was maar een klein eindje naar Island House. Romily reed door het hek, waar ze de perzikpit in de bosjes gooide, en bracht haar MG tot stilstand naast Jacks geliefde 4½-liter Bentley cxf 114. Ze hadden er volgende maand mee naar de Franse Riviera willen rijden, maar nu al dat gepraat over oorlog grimmige realiteit werd, ging dat waarschijnlijk niet door. Ze had de laatste twee weken een tournee gemaakt door Europa voor een serie lezingen over haar laatste boek, en alles wat ze had gezien en gehoord, vooral in Wenen en Berlijn, had haar duidelijk gemaakt dat nazi-Duitsland erop gebrand was zijn kwaadaardige tentakels

uit te spreiden. Het was niet meer een kwestie van ‘als’, maar van ‘wanneer’.

Toen ze was uitgestapt nam ze even de tijd om op te kijken naar het prachtige huis dat ze nu als haar thuis beschouwde en ze bedacht hoe blij ze was om terug te zijn. Daarna pakte ze haastig haar handtas en de kleine hoeveelheid bagage die ze had meegebracht. Ze wilde net de voordeur openmaken toen haar dienstmeisje, Florence, haar voor was. De lieve meid was al vier jaar bij haar en was voor Romily komen werken toen ze pas vijftien was. In die tijd was ze een verlegen en timide kind geweest, dat was geschrokken van haar eigen schaduw, maar daar had Romily haar snel van genezen. De onvoorwaardelijke trouw en toewijding van het meisje werden slechts geëvenaard door haar bereidheid om de onconventionele levenswijze van Romily te accepteren.

‘Hoe was uw reis, juffrouw, ik bedoel, mevrouw?’ vroeg Florence, en ze nam de zwaarste van haar tassen over.

‘Vermoeiend, maar een succes.’ Romily glimlachte omdat ze ‘mevrouw’ werd genoemd, een aanspreekvorm waar ze nog aan moest wennen. ‘Is meneer Devereux thuis?’ vroeg ze.

‘Ja, hij is in zijn werkkamer. Hij zit daar al sinds de lunch naar muziek te luisteren en heeft gezegd dat hij niet gestoord wilde worden.’

Romily glimlachte weer. ‘Dat zullen we nog weleens zien. Zou je mevrouw Partridge willen vragen een sandwich voor me te maken? Ik val om van de honger. Hier, neem een perzik. Ze zijn heerlijk.’

Ze nam haar handtas en leren aktetas mee naar de kleedkamer naast de slaapkamer die ze deelde met Jack.

Jack Devereux was zevenentwintig jaar ouder dan Romily en de eerste man van wie ze echt hield. Hij was ook de eerste man die haar de vrouw liet zijn die ze wilde zijn. De meeste mannen hadden haar willen temmen en van haar iets willen maken wat ze niet was – hun mindere in sociaal opzicht. Juist de dingen die hen in het begin hadden aangetrokken, haar onafhankelijkheid en zucht naar avontuur, wilden ze de kop indrukken zodra ze eenmaal dachten dat ze hun bezit was.

Jack was anders. Misschien omdat hij zo veel ouder was en zich niet bedreigd voelde door haar succes als schrijfster of haar sterke karakter.

Ze hadden elkaar in het voorjaar ontmoet op Brooklands, hoewel ze zijn naam al kende door haar liefde voor de autosport. Die was ontstaan toen ze was uitgenodigd voor een race waarin de broer van haar beste vriendin meedeed. Romily en Sarah hadden er zo van genoten dat ze meteen racelessen hadden genomen. Ze bleken talent te hebben en toen Romily eenmaal een tweedehands Bugatti 35C had gekocht, veroverde ze in haar eerste officiële race al een plek op het podium. Vanaf dat moment was ze niet meer te stoppen. Hetzelfde gold voor Sarah en ze waren allebei serieus gaan racen. Ze hadden op de racebaan net zo fel met elkaar gestreden als met de andere coureurs. Zo was het op school ook altijd geweest; ze hadden altijd geprobeerd het beter te doen dan de ander. Hun bestaan als coureur had hen naar de circuits op het continent gevoerd en toen hadden ze besloten in een team te gaan racen en waren ze zo gelukkig geweest om op Le Mans voor MG te mogen rijden.

Maar in vergelijking met Sarah, die onbeperkte middelen tot haar beschikking had – de Penhaligans hadden al in de achttiende eeuw hun fortuin gemaakt in de theehandel – was Romily minder goed af. Het familiegeld dat er was, was grotendeels opgesoupeerd door haar ouders, die na het eind van de Eerste Wereldoorlog, waarin haar vader de loopgraven had overleefd, een extravagant leven hadden geleid. Toen ze door hun erfenissen heen waren, hadden ze zo'n beetje geleefd van frisse lucht en de vrijgevigheid van rijkere vrienden en waren ze heen en weer getrokken tussen Parijs, Cannes, Saint-Malo, Béziers, Deauville, Rome en Venetië zonder zich enige zorgen te maken over de dag van morgen.

Er was een eind gekomen aan Romily's nomadische jeugd toen de grootouders van beide kanten haar ouders ervan hadden overtuigd dat het tijd werd voor een vaste omgeving om in op te groeien. Op haar veertiende werd ze naar een kostschool in Engeland gestuurd. Haar moeder koos een onconventionele school op de South Downs met een progressieve directrice, die de meisjes les had laten geven in tuinieren, kleding maken, houtbewerking en de beginselen van de mechanica. Daar had ze Sarah ontmoet.

Niet lang na haar eenentwintigste verjaardag waren haar ouders om het leven gekomen bij een tragisch bootongeluk in de Adriatische Zee. Het duurde lang voor ze over hun dood heen was; ze kon

gewoon niet aanvaarden dat ze er niet meer waren. Toen het ergste verdriet eindelijk was gesleten, nam ze zich voor hun nagedachtenis te eren door te leven alsof elke dag de laatste kon zijn, net als zij hadden gedaan. Dat voornemen leidde tot het besef dat ze een fatsoenlijk inkomen nodig had als ze haar liefde voor autoracen ten volle wilde botvieren en bovendien haar vliegbrevet wilde halen, een andere dure hobby waar zij en Sarah mee waren begonnen. Zo kwam ze op het idee om te gaan schrijven, iets waar ze op school al goed in was geweest.

Tot haar verrassing werd haar eerste roman een groot succes, zowel in de Verenigde Staten als in het Verenigd Koninkrijk en Europa, net als de vier boeken die daarop waren gevolgd. Grappig genoeg vond ze schrijven bijna net zo spannend als autoracen of vliegen; het gaf haar vrijheid en een overweldigend gevoel van controle, omdat ze alles in eigen hand had.

Toen ze veertien maanden geleden Jack had ontmoet, was ze niet erg in haar hum geweest, want ze was net tweede geworden in een race. Ze kende hem van gezicht, omdat hij in zijn jongere jaren een bekend coureur en een berucht vrouwenversierder was geweest, maar ze reageerde niet erg vriendelijk toen hij haar kwam feliciteren met een goede race. 'Maar ik ben tweede geworden,' had ze geantwoord en ze had woedend haar handschoenen uitgerukt.

'Het gaat niet altijd om het winnen,' had hij gezegd.

'Nou en of wel!' had ze tegengeworpen.

Hij had gelachen, met zijn hoofd in zijn nek. 'Gelijk heb je! Ik heb ook niets met dat cliché.'

'Waarom zei je het dan?'

'Om te kijken hoe je zou reageren. Nu vraag ik me af hoe je gaat reageren als ik je vraag met me te gaan eten.'

'Je kunt het proberen.'

En dat deed hij. Wat daarop volgde, kon alleen worden beschreven als een bliksemromance. Romily ondervond voor het eerst wat liefde was – echte liefde. Het maakte niet uit dat zij tweëndertig was en Jack tegen de zestig liep, en ook niet dat hij volwassen kinderen had die niet veel jonger waren dan zichzelf. Niets van dat alles was belangrijk. Het enige wat ertoe deed was haar liefde voor hem en de pure vreugde die ze voelde als ze samen waren. Dat was nu

meer dan een jaar geleden en haar gevoelens waren nog precies hetzelfde. Ze hoefde maar aan hem te denken en haar hartslag ging omhoog.

Romily liep naar de grootste van de inbouwkasten, maakte hem open en schoof een rij jurken opzij. Ze draaide aan de knop van de kluisdeur en toen die met een zachte klik was opengegaan haalde ze twee fluwelen zakjes uit haar tas, waarin diamanten kettingen, oorbellen met robijnen, een verzameling ringen met diamanten en smaragden en een diamanten broche zaten. De eigenaresse van al dat moois had haar verteld dat ze meer voor haar betekenden dan in geld kon worden uitgedrukt.

Uit haar leren aktetas haalde ze een map met aantekeningen voor haar lezingen, die ze tijdens de tournee had gebruikt. Achter haar aantekeningen zat een geelbruine A4-envelop, die ze opendeed omdat ze de behoefte voelde te controleren of de inhoud in orde was. Ze staarde verwonderd naar de eenvoudige schets van een jong meisje dat zat te lezen bij het licht van een kaars, ondertekend met de naam 'Rembrandt'. Zo voorzichtig of de tekening een pasgeboren baby was liet Romily die weer in de envelop glijden en legde deze in de kluis. De tekening behoorde al verscheidene generaties toe aan een Oostenrijkse familie. De heimelijke tocht door half Europa naar dit dorpje op het platteland van Suffolk had alle kenmerken van een spannend begin van een boek. Wie weet, misschien kon Romily dat een keer schrijven.

Ze wilde de kluisdeur al dichtdoen toen ze zich opeens bedacht en het zwarte ringendoosje pakte dat helemaal achterin lag. Ze duwde het dekseltje omhoog en glimlachte toen ze de drie ringen zag die daar knus naast elkaar lagen. Twee waren eenvoudige platina trouwringen, en de derde een verlovingsring met een rechthoekige, smaragdgeslepen 2,2-karaats diamant in het midden en vier rechthoekige, baguettegeslepen diamanten aan weerszijden. Jack had haar kort voor haar vertrek verrast met de ring en een aanzoek.

Romily had bij die gelegenheid impulsief voorgesteld om meteen en in het geheim te trouwen. De ceremonie had plaatsgevonden bij de burgerlijke stand van Kensington, met Jacks oudste en vertrouwdste vriend Roddy Fitzwilliam en Florence als getuigen.

Alleen zij en mevrouw Partridge wisten dat Jack en Romily nu een respectabel getrouwd paar waren en dat ze officieel mevrouw Romily Devereux-Temple heette. Voor de lol maakte ze dat nog even niet bekend: ze genoot ervan mensen op het verkeerde been te zetten, vooral de heksen, die haar afschilderden als een vrouw van lichte zeden.

Ze zette het ringendoosje weer in de kluis, deed de deur dicht en ging naar de badkamer om zich op te frissen voor ze beneden iets ging eten en Jack uit zijn studeerkamer ging halen. Wetend hoe graag hij zou willen horen hoe het haar was vergaan was ze verbaasd dat hij haar nog niet was komen opzoeken. Misschien was hij in slaap gevallen na een uitstekende lunch van mevrouw Partridge, dacht ze. Dan zou ze hem eens flink plagen. ‘Je hebt nu een jonge vrouw om voor wakker te blijven,’ zou ze zeggen. ‘Je mag niet oud worden en in slaap vallen in je favoriete leunstoel.’

Ze rende vrolijk de trap af. Ze was stilletjes heel trots op haar smokkelavonturen en wilde Jack vertellen hoe ze haar zenuwen in bedwang had gehouden tijdens de treinreis van Wenen naar Nederland en vervolgens op de boot naar Harwich, terwijl ze al die tijd een verzameling kostbare erfstukken in haar bagage had. De kostbaarheden waren van de Friedbergs, een joodse familie die al heel lang bevriend was met de Penhaligans en die bang was voor wat de Duitse nazi's zouden gaan doen. Sarah had aangeboden om ze in veiligheid te brengen, maar ze was van een paard gevallen en had haar enkel gebroken, dus had ze Romily om hulp gevraagd.

Romily had er helemaal geen moeite mee gehad om het voor haar te doen. Ze was er tenslotte precies de juiste persoon voor. Wie zou Romily Temple, de gerespecteerde Engelse schrijfster, van zoiets verdenken? Zodra ze die morgen in haar Londense appartement aan Regent's Park was gearriveerd had ze Sarah gebeld om door te geven dat alles goed was gegaan en dat ze onderweg was naar Suffolk, waar de bezittingen van de Friedbergs zouden worden bewaard tot Sarah een kluis bij de bank had geregeld.

Onder aan de trap aarzelde ze. Haar knorrende maag drong erop aan dat ze naar de keuken ging om te kijken wat mevrouw Partridge voor haar te eten had, maar haar hart stuurde haar naar de studeerkamer, waar Jack was.

Hij zat met zijn rug naar haar toe naar de tuin te kijken toen ze de deur opendeed. Met de wanden vol boeken, comfortabele leunstoelen in zacht, kastanjebruin leer en openslaande deuren naar een klein terras was dit zijn favoriete kamer.

‘Hallo, schat,’ zei ze. ‘Ik ben thuis.’

Toen hij geen antwoord gaf en ze zag dat de grammofoonspeler het eind van de plaat had bereikt en de naald was vastgelopen, glimlachte ze. Hij was dus echt ingedommeld. Nou, ze zou hem wakker maken met een kus.

Maar toen ze haar lippen tegen zijn wang drukte, slaakte ze een kreet van schrik.

2

Roddy Fitzwilliam keek naar de man in het bed. Het was moeilijk om te zien hoe slecht zijn oudste en dierbaarste vriend eraan toe was. Hij wilde graag geloven dat Jack binnenkort weer op de been zou zijn en iedereen zou uitfoeteren omdat er zo'n drukte was gemaakt, maar dat leek niet erg waarschijnlijk.

Roddy's vader had een paar jaar geleden ook een zware beroerte gehad en was binnen een paar dagen overleden. Roddy was bang dat dit ook met Jack zou gebeuren. Jack had pijnlijk moeizaam, met weinig meer dan wat gegrom en gemompel door zijn scheefgetrokken mond, laten blijken dat hij wist dat hij niet lang meer had. Met aanzienlijke inspanning had hij ook duidelijk gemaakt wat zijn wensen waren: hij mocht niet naar een ziekenhuis worden gebracht om onder vreemden te sterven, hij wilde hier op Island House blijven, met Romily aan zijn zij. Aanvankelijk had Roddy Jacks wensen naast zich neer willen leggen en erop willen aandringen dat hij naar het ziekenhuis ging, waar hij de beste zorg zou krijgen en een betere kans had om te overleven. Maar binnen een paar minuten nadat hij vanmorgen was gearriveerd had hij met eigen ogen kunnen zien dat hier al het mogelijke voor Jack werd gedaan. Er waren twee verpleegsters ingehuurd en de dokter uit het dorp, dokter Garland, leek heel bekwaam.

Er kwam een zacht briesje door het raam, dat de bladzijden van de krant die Roddy aan Jack had voorgelezen voordat die in slaap was gevallen deed ritselen. Het nieuws werd steeds grimmiger: nazi-Duitsland hield vast aan zijn vijandige opstelling, die maar één resultaat kon opleveren. Voor deze ene keer was Roddy blij dat hij niet getrouwd was en geen zoons had die zouden moeten gaan vechten. Jack had echter twee zoons die zouden worden opgeroepen om hun land te dienen, hoewel de bijdrage van Arthur, die blind was aan één oog, waarschijnlijk beperkt zou blijven.

Hoe zouden Kit en Arthur, en de meisjes, Hope en Allegra, reageren op het nieuws dat Jack een beroerte had gehad? Zouden ze hun wrok opzijzetten en voordat het te laat was vrede komen sluiten met Jack, als de telegrammen die Roddy had gestuurd tenminste op tijd arriveerden? Natuurlijk wel.

In zijn hoedanigheid als notaris had Roddy vele familieruzies meegemaakt, maar het was een grote teleurstelling voor hem geweest toen ook Jacks familie uit elkaar was gevallen. De kloof was natuurlijk lang geleden al ontstaan, toen Jacks eerste vrouw Maud in 1915 was overleden, kort nadat ze Kit, hun derde kind, had gebaard. Vanaf dat moment was Jack een ander mens geworden. Mauds dood had zijn hart gebroken, en de leegte die door haar verscheiden was ontstaan, kon door niets worden opgevuld. Hij was halverwege de dertig, de Eerste Wereldoorlog was in volle gang en de woede die in hem brandde bracht Jack ertoe zijn bedrijf over te laten aan zijn jongere broer Harry, zijn kinderen geheel aan de zorg van een lange rij kinderjuffen toe te vertrouwen en in het leger te gaan. Roddy en Jack hadden elkaar in de zomer van 1916 ontmoet in het noorden van Frankrijk en hadden tijdens de Slag aan de Somme vriendschap gesloten.

In januari hadden ze nog samen hun zestigste verjaardag gevierd met een diner in het Connaught. Het gesprek was voornamelijk gegaan over het verleden en het feit dat ze uit zulke verschillende milieus kwamen. Roddy was opgegroeid in rijke en bevoorrechte kringen, terwijl Jack afkomstig was uit het Londense East End en op zijn veertiende van school was gegaan en straatventer was geworden. Hij was een geboren sjacheraar. Op zijn zeventiende vertrok hij naar Zuid-Afrika en vond werk in een diamantmijn. Het duurde niet lang voor hij zich had opgewerkt tot diamanthandelaar en toen hij terugkwam naar Londen nodigde hij zijn broer uit bij hem in het bedrijf te komen. Hij hoopte dat hij de onhandelbare jongeman op die manier op het rechte pad kon houden.

Helaas was dat onbegonnen werk gebleken en toen Jack en Roddy allebei met oorlogsletsel uit het leger waren ontslagen en Roddy was teruggekeerd naar het notariskantoor in Mayfair waarin hij partner was en Jack naar de diamanthandel die hij aan de zorg van zijn broer had toevertrouwd, kwam Jack tot de

ontdekking dat Harry de zaak in zijn afwezigheid zo'n beetje te gronde had gericht.

Woedend liet Jack hem zijn gang gaan en begon zelf een nieuw bedrijf, gebruikmakend van zijn oude contacten en cliënten. Toen Harry vervolgens werd beschuldigd van fraude verdween hij schijnbaar van de aardbodem, tot Jack jaren later hoorde dat zijn broer in Noord-Afrika was gestorven aan cholera. Hij kwam er ook achter dat Harry een kind had verwekt, het resultaat van een korte verhouding met een danseres uit Napels. Het meisje was op dat moment negen jaar oud en had sinds haar geboorte in een weeshuis verbleven.

Bij een verandering in Jacks ademhaling schoot Roddy bezorgd overeind, maar hij had zich nog niet afgevraagd of hij een van de verpleegsters moest roepen of de moeizame beweging van Jacks borstkas kwam weer op gang. Hij kwam stijf overeind uit de stoel waarin hij al een uur zat en liep naar het raam. Roddy was geen man voor overdreven sentiment, maar het idee dat Jack niet langer deel zou uitmaken van zijn leven gaf hem een gevoel van diepe verslagenheid.

Ter afleiding dacht hij aan het testament dat hij voor Jack had opgesteld terwijl Romily in Europa zat. Het was bijna of Jack een soort voorgevoel had gehad, want hij had Roddy in Londen opgezocht en gezegd dat hij een nieuw testament wilde laten opstellen, wat volkomen begrijpelijk was nu hij was getrouwd. Maar wat Roddy had verrast en had doen schrikken, was Jacks wens dat zijn familieleden niets zouden erven als ze niet voldeden aan de voorwaarden die hij in het testament wilde opnemen. Geen penny. Roddy had het hem afgeraden, omdat hij met de strenge voorwaarden alleen maar verdeeldheid zou zaaien. Maar Jack had van geen wijken willen weten en had beweerd dat het de enige manier was om hen weer bij elkaar te brengen. Sinds hij Romily had ontmoet was het opeens belangrijk voor Jack geworden dat hij alles rechtzette in zijn familie. Daarom had hij de kinderen een paar keer uitgenodigd om naar Island House te komen, maar ze hadden elke keer geweigerd. 'Ik wil alleen dat ze naar huis komen, zodat ik ze kan vertellen dat het me spijt,' had hij Roddy toevertrouwd. 'Waarom moeten ze verdorven zo moeilijk doen?'

Het probleem was dat ze uitnodigingen om naar Island House te komen waarschijnlijk opvatten als een oproep om de zoveelste vrouw te ontmoeten met wie Jack een verhouding had. De laatste keer dat ze waren gekomen – ook Roddy was uitgenodigd – hadden ze hun mening niet onder stoelen of banken gestoken: ze beschouwden de aanstormende actrice die aan hun eettafel zat als een op geld belust leeghoofd, een mening die Roddy deelde. De kinderen hadden bloed geroken, of anders hadden ze uit verveling de onnozel glimlachende, onbenullige jonge vrouw op de hak genomen, zodat ze nog dommer leek dan ze al was. De getergde Jack was door het lint gegaan en had geroepen dat de kinderen maar weg moesten gaan als ze niet beleefd konden zijn tegen zijn gast. Er was een heftige ruzie ontstaan, waarbij zelfs de zachtmoedige Kit zijn vader ervan had beschuldigd dat hij nooit rekening hield met hun gevoelens, en daarna waren ze allemaal naar het station gegaan.

Roddy had echt geen idee hoe Arthur, Kit, Hope en Allegra zouden reageren op de eisen in Jacks testament. Zouden ze die inwilligen of zou hun trots – een sterke karaktertrek in de familie Devereux – hen overhalen tot een laatste daad van verzet en verhinderen dat ze zich erin schikten? Als notaris van de familie, die in opdracht van Jack bescheiden *trust funds* voor de kinderen had opgezet, wist Roddy dat hun trots hen er niet van weerhield gebruik te maken van het geld dat hun ter beschikking was gesteld.

Hij bleef voor het raam staan kijken naar de goed onderhouden tuin en de lelievijver daarachter. Het was een betoverende plek en de laatste jaren had Jack zich hier het meest op zijn gemak gevoeld, zo sterk zelfs dat hij zijn luxe flat in Mayfair vorige zomer had verkocht. Hij had Island House gekocht als zomerhuis toen de kinderen jong waren, een plek waar hij dacht dat ze gelukkig zouden zijn. Arme Jack. Hij had nooit begrepen dat de kinderen maar twee dingen van hem wilden, zijn liefde en zijn tijd, dingen die hij hun nooit voluit had kunnen geven.

Achter zich hoorde Roddy de deur opengaan. Hij draaide zich om en zag Romily binnenkomen met een blad vol theespullen. Hij ging haar helpen, zo goed als hij kon tenminste.

‘Laat maar.’ Ze was zich zeer bewust van zijn nutteloze rechterarm en de ontbrekende hand. ‘Het gaat wel.’ Ze zette het blad op de

tafel en wierp een lange, onderzoekende blik op Jack. ‘Hij ziet er ondanks alles zo vredig uit,’ zei ze zachtjes.

Dat vond Roddy ook. Alleen als Jack wakker was leek zijn gezicht wreed vertrokken. ‘Hij slaapt al een halfuur,’ zei Roddy. ‘Ik geloof dat de krant hem verveelde.’

‘Vast niet,’ zei Romily vriendelijk. Ze schonk twee kopjes thee in en gaf er een aan Roddy. ‘Als je even je benen wilt strekken en wat frisse lucht wilt opsnuiven, ga dan gerust je gang. Ik blijf bij Jack zitten tot de verpleegsters me wegsturen. Dokter Garland komt zo.’

Roddy nam een slok thee en bewonderde niet voor het eerst de zelfbeheersing van Jacks vrouw. Ze was een van de sterkste vrouwen die hij kende; hij kon heel goed begrijpen dat zijn oude vriend voor haar was gevallen. Eerlijk gezegd was hij zelf ook een beetje verliefd op haar.

Toen Jack hem had toevertrouwd dat hij Romily ten huwelijk wilde vragen, had dat Roddy totaal niet verrast. Er waren in de loop der jaren veel vrouwen geweest in Jacks leven. Vaak hadden ze totaal niet bij hem gepast en ze waren gekomen en gegaan zonder echt indruk op hem te maken. Maar toen hij Romily ontmoette, werd zijn hele leven op zijn kop gezet. Zelfs Roddy, een verstokte vrijgezel en bepaald geen expert in hartsaangelegenheden, had meteen gezien dat zijn oude vriend eindelijk weer liefde had gevonden. ‘Had ik haar twintig jaar geleden maar leren kennen,’ had Jack spijtig gezegd. ‘Dan hadden we zo’n mooie toekomst gehad.’

‘Als je haar zo lang geleden had ontmoet, was ze pas dertien geweest,’ had Roddy geplaagd.

‘Nog iets gehoord van de kinderen?’ vroeg hij Romily.

Ze wilde net antwoord geven toen ze hoorden dat Jack zich verroerde. Romily zette haastig haar kop-en-schotel op tafel en ging naar haar man. ‘Daar ben je, schat.’ Ze zei het alsof hij een wandelingetje had gemaakt. Ze pakte zijn hand en keek hem met zo veel liefdevolle tederheid aan dat Roddy het opvatte als een teken om hen alleen te laten.

3

Het kostte hem al zijn kracht om zijn ogen open te doen. Zo iets kleins, en zo'n enorme worsteling. Jack had het gevoel dat er zware gewichten op zijn oogleden waren geplaatst. De gedachte vervulde hem opeens met angst. Was hij per abuis voorbereid op de begrafenis en hadden ze munten op zijn ogen gelegd? Nee! wilde hij schreeuwen. Hij was nog niet klaar voor de veerman die hem de Styx over zou zetten; hij was niet dood. Nog niet. Alsjeblieft, God, nog niet.

Hij kreeg nog steeds zijn ogen niet open en dacht met ontzetting aan een ander moment waarop hij God had gesmeekt. Toen had hij hem gesmeekt om niet te hoeven leven, om dood te mogen gegaan, niet meer te hoeven lijden. Hij was met een grote groep gewonde soldaten achter in een ambulance gepropt. Sommigen gilden, sommigen jammerden en één arme duivel, een jongen nog maar, wiens halve gezicht was weggeschoten, huilde om zijn moeder. Ondanks al die herrie en de martelende pijn van zijn eigen verwondingen had Jack durven zweren dat er een gek aan het stuur van de ambulance zat, die hen met roekeloze snelheid naar het veldhospitaal vervoerde, waarbij ze luidkeels en niet erg melodieus 'Der Walkürenritt' zong. Hij was nog niet zo ver van de wereld dat hij het geen ironische keuze vond, gezien het feit dat de componist een Duitser was en Duitsland de vijand.

Daarna had hij dat stuk muziek nooit meer kunnen horen zonder die verschrikkelijke pijn weer te voelen. Zingen was waarschijnlijk het enige geweest wat de vrouw ervoor kon behoeden gek te worden door de nachtmerrie waarin ze verzeild was geraakt nadat ze als vrijwilligster naar het noorden van Frankrijk was gegaan om lijken en gewonden van het slagveld naar de betreffende veiligheid van het veldhospitaal te brengen. Terwijl hij luisterde naar het zingen had Jack uitgekeken naar de dood, zo niet door de kogels

in zijn buik en zijn been, dan wel doordat de ambulance tegen iets hards en onwrikbaars zou botsen, wat totaal niet onwaarschijnlijk leek.

Hij had nog nooit zo'n pijn gehad en zodra hij de wil om te leven had opgegeven, voelde hij zijn lichaam lichter worden, alsof hij wegzweefde. Dit was het dan, had hij gedacht, verbaasd dat zijn smeekbede zo snel was beantwoord. Dit was de dood. Het was uiteindelijk niet zo erg als hij had gevreesd. Bijna een genot. Dat had hij niet verwacht. En toen was Maud er, zijn lieve, dierbare Maud, alsof ze hem kwam verwelkomen in de hemel. O, wat had hij haar gemist! Er was geen dag voorgegaan dat hij niet aan haar had gedacht en ernaar had gehunkerd dat ze weer bij hem was. En daar was ze. 'Kom je me halen?' vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd. 'Nog niet.'

'Maar ik wil bij je zijn. Ik wil sterven. Ik ben er klaar voor.'

Ze legde een koele vinger tegen zijn lippen. 'Nee,' zei ze zachtjes, 'je moet terug. Onze kinderen hebben je nodig. Je moet naar ze toe.'

Hij stak zijn armen naar haar uit, maar er was niets. Ze was weg en hij hilde om haar als een bang, verdwaald kind. 'Laat me hier niet achter! Laat me niet in de steek!'

Hij kwam weer bij in een bed in een chaotisch, provisorisch ziekenhuis, waar een jonge verpleegster in een ongerijmd keurig Rode Kruis-uniform zorgzaam een verband om zijn been legde en hem vertelde dat alles goed kwam. 'Ik heb zelf de kogels gezien die in uw lijf zaten,' zei de vrouw opgewekt. 'Er is geen grote schade, dus u bent binnen de kortste keren weer op de been.'

De man in het bed naast hem lachte. 'Dat zegt zuster Wainwright tegen iedereen. Als u hier binnen werd gebracht met twee afge-rukte benen zou ze nog steeds zeggen dat alles goed kwam.'

'Houd uw sarcasme maar voor u, meneer Fitzwilliam,' zei de zuster stijfjes. Ze maakte het verband vast en bedekte Jacks benen voorzichtig met een deken. 'Roep maar als u iets nodig hebt,' zei ze. 'En als meneer Fitzwilliam te lastig is, zoek ik een ander bed voor u.' De laatste opmerking ging gepaard met een vriendelijke knipoog.

Toen ze weg was stelde de andere patiënt zich voor. 'Roddy Fitzwilliam,' zei hij opgewekt. 'Ik zou je wel de hand willen schudden, maar...' Hij stak een zwaar verbonden arm omhoog die net na de

elleboog ophield. 'Het is maar goed dat ik links ben,' Hij lachte bitter. 'Geluk bij een ongeluk en zo.'

'Jack Devereux,' zei Jack. 'Hoelang lig jij hier al?'

'Gisteren binnengekomen. Ik wilde alleen even mijn haar laten knippen, en kijk wat er gebeurd is.'

Jack glimlachte en nam de luchtige toon van de ander over. 'Is er enige kans om de aandacht van een barkeeper te trekken?' vroeg hij. 'Ik doe een moord voor een whisky-soda.'

'Ik ben bang dat de service niet optimaal is.'

Die dag werd hun vriendschap bezegeld en toen de oorlog voorbij was, kon geen van hen helemaal geloven dat ze de hel van de Somme hadden overleefd. Niet nu zo veel mannen die ze hadden gekend minder gelukkig waren geweest.

Maar nu stond Jack tegenover een nieuwe hel; weer moest hij vechten voor zijn leven, een leven dat hij nog niet wilde opgeven. Hij wilde een laatste kans om alles recht te zetten in zijn familie. Dat was hij Maud verplicht. Dat zou ze hebben gewild, en hij moest het doen nu het nog kon, voor het te laat was.

In de wetenschap dat zijn tijd opraaakte, zag hij met feilloze helderheid dat trots en koppigheid een autoritaire en overheersende vader en oom van hem hadden gemaakt. Bovendien was hij schuldig aan verwaarlozing en intolerantie, aan vooringenomenheid en arrogantie. Zelfs zijn pas opgestelde testament sprak van opperste verwaandheid. Maar hoe kon hij anders een eind maken aan de strijd en zijn kinderen samenbrengen?

Hij probeerde nog eens zijn ogen open te doen. Hij concentreerde zich en dwong zijn hele wezen tot die ene, eenvoudige handeling. Zo werkte hij zich omhoog alsof hij uit de diepte van een bodemloze oceaan naar het licht zwom.

'Daar ben je, lieveling,' hoorde hij een vrouw zeggen. *Maud?*

Hij knipperde tegen het heldere zonlicht in de kamer en keek naar waar die stem vandaan kwam. Nee, niet Maud, maar een even fantastische vrouw. Romily was in zijn ogen nooit mooier geweest dan op dat moment, nu de zon die door het raam viel haar stralende gezicht verlichtte. Het was een hopeloos ontoereikend cliché, maar haar liefde had hem het gevoel gegeven dat hij weer jong was. Ze had ook de scherpe randjes van zijn karakter weggeslepen en

iets in hem gewekt waarvan hij had gedacht dat hij het was kwijtgeraakt: het vermogen om lief te hebben, om met heel zijn hart en ziel van iemand te houden. Kortom: om weer iets om iemand te geven.

Hij keek in het gezicht dat zo veel voor hem betekende en dwong zichzelf te bewegen, een hand op te tillen en de vrouw die hem zo veel vreugde had geschonken aan te raken. Maar hij kwam niet verder dan een vage beweging met zijn vingers. De rest van zijn lichaam leek zo zwaar als lood.

Ze boog zich over hem heen en kuste hem op de lippen. 'Je ziet er zo vredig uit als je slaapt,' zei ze. 'Wil je iets drinken of eten?'

'Whisky... soda.' In zijn hoofd kwam het er kristalhelder uit, maar hij zag aan het aarzelende gezicht van Romily dat ze moeite had zijn woorden te ontcijferen. Toen het begrip doorbrak, glimlachte ze.

'Whisky-soda, hè. Nou, ik zie niet in waarom niet. Als je het maar niet aan dokter Garland of de zusters verklapt, anders mag ik niet meer bij je.'

'Laat... ze... dat maar... eens... proberen.'

Weer duurde het even voor ze hem begreep.

Ze kuste hem nogmaals. 'Je hebt gelijk. Tegen mij kunnen ze niet op.'

'Dat kan... niemand,' zei hij.

Ze glimlachte en kwam overeind. 'Zo terug.'

Hij keek haar na toen ze de kamer uit ging. Ze was zo'n jonge en levendige vrouw; misschien was het voor haar maar goed als hij snel doodging. Hij vond het vreselijk dat ze hem zo moest zien. Ze verdiende zo veel meer dan een huwelijk met een hulpeloos wrak. Toch zag hij in zijn verzwakte toestand alles veel helderder. Hij wist dat hij nooit meer de kans zou hebben om te doen wat hij lang geleden al had moeten doen, dus hij besloot Romily te vragen het voor hem te doen, om zijn familie weer bij elkaar te brengen. Hij hoopte dat ze ermee zou instemmen; het was veel om van haar te vragen.

Ze kwam terug met een glas in de hand, dat ze voorzichtig tegen zijn mond zette.

'Nectar,' bracht hij moeizaam uit. 'He...melse nectar.'

Of ze hem nu begreep of niet, ze veegde zijn kin af met een zakdoek en bood hem nog een slokje aan.

‘Waar is Rod...dy?’ Hij dwong de woorden naar buiten door lippen die niet meer van hem leken.

‘Hij neemt even pauze. Hij is doodmoe na jouw onophoudelijke geklets.’

Hij probeerde te glimlachen. ‘Jij bent... het beste... wat... me ooit... is overkomen,’ zei hij ademloos. Hij keek naar haar gezicht en leek een eeuwigheid te moeten wachten voor ze begreep wat hij zei.

‘En jij,’ zei ze eindelijk, terwijl ze zijn kin weer depte, ‘bent het beste wat mij ooit is overkomen.’

Haar tederheid en liefde roerden hem tot tranen toe. Ze welden op in zijn ogen en rolden langzaam over zijn wangen. Hij had nog nooit gehuild in het bijzijn van andere mensen en hij vond het verschrikkelijk dat het nu gebeurde, maar hij kon er niets tegen doen.

‘O, mijn lieve Jack.’ Romily zette het glas neer en sloeg haar armen om hem heen. ‘We komen er wel doorheen, je zult het zien.’

Door haar dappere woorden moest hij nog harder huilen.

Lees verder in *Het grote huis*.

Van Erica James verschenen:

Een dierbare tijd

Verborgen talent

Oude vriendschap

Zussen voor altijd

Italiaans voor beginners

Schaduwleven

De kleine dingen

Een nieuw begin

Beloofd is beloofd

Kind van haar vader

Een huis vol vrienden

De zomer aan het meer

De bloemenjaren

De thuiskomst

Een onverwachte wending

Zomerliefde

Het grote huis

Eerste druk april 2019

Oorspronkelijke titel *Coming Home to Island House*

Oorspronkelijke uitgever Orion Books, een imprint van The Orion Publishing Group Ltd, Londen

Copyright © 2018 Erica James

The moral right of Erica James to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Yolande Ligterink

Omslagontwerp en -beeld bij Barbara

Opmaak binnenwerk V3-Services v.o.f., Baarn

ISBN 978 90 261 4694 7

ISBN e-book 978 90 261 4695 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.